

Blad en Stokje (4+)

Fenneke Wekker

2003

Geschreven in opdracht van Jeugdtheatergezelschap Kwatta, Nijmegen.

Een stuk voor twee actrices en een marionette- of poppenspeler.

Scene 1

- Actrice 1: Vandaag willen wij jullie het verhaal vertellen van Blad en Stokje.
Blad en Stokje zijn twee meisjes.
En we weten dat Blad en Stokje rare namen zijn,
dat vinden wij ook,
maar die namen hebben ze zelf bedacht dus daar mogen we niet om lachen.
- Actrice 2: De twee meisjes...
- 1: Blad en Stokje.
- 2: Wonen alleen midden in een groot, groot bos in een ver, warm land.
- 1: In de jungle.
- 2: De jungle.
- 1: En Blad heet Blad omdat zij er als eerste achter kwam, dat je het beste een groot blad boven je hoofd kunt houden als het regent.
- 2: En Stokje heet Stokje omdat zij ontdekte dat je vuur kunt maken als je heel hard met een stokje op een ander stokje draait. Zo (doet het voor).
Dat was natuurlijk buitengewoon slim van Stokje, want nu hadden ze het ook 's nachts warm. En! Nu konden ze de wilde dieren op een afstand houden.
- 1: Want dat is belangrijk om te weten.
In de jungle woonden een heleboel wilde dieren,
die best zin hadden in een lekker menshapje.
- 2: Maar sinds Stokje had ontdekt hoe ze vuur moest maken met een stokje,
durfden de wilde dieren niet meer in de buurt te komen.
- 1: Want wilde dieren zijn bang voor vuur.

2: Dat weet iedereen.

1: Hier op deze plek wonen Blad en Stokje.

Actrice 1 zet een paar grote kamerplanten op twee tafels, die los van elkaar staan. Zo ontstaat er onder de overhangende bladeren een hut, op de grond legt ze stromatten en in de bladeren hangt ze kleurige bloemen.

2: Ze hadden een hut gemaakt onder twee grote planten.
Planten die in de jungle groeien zijn ongeveer drie keer zo groot als de planten hier, dus ze hadden best veel ruimte.

1: En door de dikke bladeren kwam geen regendruppel naar binnen.

2: Er lag gedroogd gras op de grond,
zodat ze er lekker zacht op konden slapen.

1: En in het blader-dak hadden ze hun lievelings-bloemen gehangen.
Zo zag de hut er van binnen heel mooi uit.
Maar van buiten
kon niemand

2: Geen levend wezen

1: Zien, dat daar twee meisjes woonden.

Muziek.

Scene 2

2: Een normale dag uit het leven van Blad en Stokje zag er ongeveer als volgt uit.

*Er klinken vogelgeluiden, als bij het aanbreken van de dag.
Blad (actrice 1) en Stokje (actrice 2) gaan in hun hut liggen. Ze slapen. Plots schrikt Blad wakker. Ze komt uit de hut en kijkt speurend om zich heen.*

Blad: (fluistert) Stokje!

Ook Stokje schrikt wakker en staat binnen no-time in opperste staat van paraatheid naast Blad.

Stokje: Tijger?

Blad: Gorilla?

Stilte, waarin ze gespannen luisteren.

Stokje: Ssst!

*Korte zinderende stilte.
Ze ontspannen zich.*

Blad en Stokje: Weg.

Blad: Wil je mond eten?

Stokje: Ja.
En drinken.
M'n mond wil drinken.

Blad: Straks gaan we naar de waterval.

Stokje: Wil je bananen?

Blad: Ja.
Ik wil er veel.
M'n buik rommelt.

Stokje loopt weg en komt snel met een bananen voor ieder terug.

Stokje: Er was er nog maar één.
De boom is leeg.

Blad: De boom is leeg?

Stokje geeft Blad de helft van de banaan.

Met een oogopslag geven ze elkaar een teken en dan eten ze zo snel als ze kunnen de banaan op. Hierbij blijven ze elkaar strak in de ogen kijken. Blad, die'm het eerste op heeft, geeft een harde oerwoud-kreet en slaat zich op de borst. Stokje vliegt haar, met volle mond, naar haar middel en probeert Blad in de houd-greep op de grond te leggen. Een stil, maar fel geworstel volgt. Stokje krijgt Blad op de grond. En houdt de bananenschil dreigend boven het gezicht van Blad.

Stokje: Wil je de bananenschil?!

Blad: Nee.

Stokje: De bananenschil?!!

Blad: Nee! Nee!
Genade. Genade!

Stokje: Oké.

Stokje laat Blad gaan, vouwt de bananenschil triomfantelijk op en legt hem weg.

Scene 3

Stokje: (Pakt een pop) Kijk, Blad, daar komt Mama-aap.

*Mama-aap is een marionet. Ze heeft op haar rug een baby-aapje.
Stokje houdt haar in de hand en speelt met de pop.*

Stokje/Mama-aap: Dag Blad.

Blad: Dag Mama-aap.

Stokje/Mama-aap: Dag Stokje.

Stokje: Dag Mama-aap.

Stokje/Mama-aap: Baby en ik vroegen ons af of jullie een banaan over hadden.

Blad: Als je bananen komt halen ben je te laat, mama-aap.

Stokje: Onze boom is leeg.

Blad: We hebben net de laatste opgegeten. En ik heb gewonnen.

Stokje/Mama-aap: Goed zo, Blad.

Vernietigende blik van Stokje.

Blad: Waarom is onze boom eigenlijk leeg, Stokje?
Onze boom is nooit leeg.
De bananen groeien altijd vanzelf weer aan.

Stokje: (schrikt) Ik denk dat ik het weet, Blad! We hoorden vanmorgen toch gevaar? Misschien waren het de Grote Apen!

Mama-aap: De Grote Apen?!

Actrice 1: Ja, nu moeten jullie weten dat de Grote Apen verderop woonden in de jungle. De Grote Apen waren met z'n velen.

Actrice 2: En dat niet alleen, ze waren gevaarlijk. Ze waren gemeen en voor niemand bang. En als bij hun de bananen op waren, kwamen ze gewoon naar een boom van iemand anders om die helemaal leeg te stelen.

Mama-aap: Wat moeten we nu doen? Baby's mond moet eten.

Blad: Ik heb een idee, mama-aap. We stelen onze bananen terug van de Grote apen!

Mama-aap: De grote apen zijn gevaarlijk, Blad, dat weet je.

Blad: Des te meer zin heb ik, om die bananen terug te pikken!

Stokje: En ik ga mee!
Maak je geen zorgen, Mama-aap, Blad en ik zijn nergens bang voor.

Blad: Vanmiddag krijgen jij en Baby net zoveel bananen, als jullie monden kunnen eten!

Mama-aap: Vooruit dan, maar wees voorzichtig!

Muziek.

- 1: En zo ging het dan. Op zo'n gewone dag.
Blad en Stokje slopen dan door het oerwoud op weg naar de grote apen.
- 2: De grote apen uit de vallei, die zeker met z'n twintigen in een groep woonden.
- 1: Blad trok aan de bladeren van een grote boom, zodat de grote apen kwamen kijken wat er aan de hand was.
- 2: En Stokje rende dan vliegensvlug naar de bananen, stopte ze in een mandje en rende zo hard als ze kon terug naar de hut.
- 1: En 's avonds konden zij en Mama-aap en Baby net zoveel bananen eten als ze wilden.
- 2: Want zo was het. Blad en Stokje waren nergens bang voor.
- 1: Nergens.
Tot die ene ochtend dat er iets vreemds gebeurde.
- 2: Er gebeurde iets vreemds, met Stokje.

Muziek.

Scene 4

Vogelgeluiden.

Blad en Stokje liggen wederom te slapen in hun hut.

Na korte tijd begint Stokje zacht, in haar slaap, te huilen. Het huilen wordt steeds luider en hartverscheurender. Blad wordt wakker, schrikt en probeert Stokje wakker.

Blad: Stokje! Stokje, word wakker!
Wat doe je!
Stokje!!

Stokje: (snikt) Blad! Wat is er met mij?!

Blad: Ik weet het niet. Er komt allemaal water uit je ogen.

Stokje: Water? Maar de zon prikt toch niet?

Blad: Het loopt er zomaar uit.
En je praat zo raar. Je maakt zulke rare geluiden.

Stokje: Wat is er met mij?

Blad: Je bent ziek. Je bent, denk ik, heel, heel ziek.

Stokje: (huilt) Maar ik voel me niet ziek.
Ik kan hier alleen niet mee ophouden.

Blad: Heb je ergens pijn?

Stokje: Niet echt pijn, maar een raar gevoel hier (wijst op haar hart)
Ik zag in m'n slaap, dat jij iets ging stelen van de Grote Apen en niet meer terugkwam.

Blad: Stokje, dat zag je in je slaap. Dat is niet echt. Je weet dat ik altijd, altijd terugkom.

Stokje: Als jij niet meer terug zou komen, zou ik helemaal niet meer kunnen lachen.

Blad: Nou hou je op, Stokje! Ik kom altijd terug. Het lijkt wel alsof je bang bent! Dat zijn wij niet, Stokje. Nooit bang zijn, dat ruiken de dieren!

Stokje: Dat weet ik Stokje, maar ik ben denk ik toch bang.

Blad: Je bent ziek. Je bent heel, heel erg ziek.
Ik haal gemalen gras, dat helpt tegen buikschommelingen.

Blad rent weg en Stokje blijft een moment huilend achter.

Blad komt terug met een handvol gemalen gras.

Stokje stopt het in haar mond, maar spuugt het snel alweer uit.

Stokje: Ik hoef geen gemalen gras. Mijn buik schommelt niet.

Blad: Je moet!

Stokje: Ik wil het niet!

Blad: Dan haal ik mama-aap. Dit kan zo niet, Stokje! Je moet beter worden en snel.
Als de wilde dieren je ruiken, eten ze je op.
(roept) Mama-aap! Mama-aap!

Stokje pakt mama-aap.

Stokje/Mama-aap: Als jij mij zo roept, Blad, dan is er iets.

Blad: Kom snel. Er is iets vreselijks met Stokje.
Er komt water uit haar ogen en ze maakt hele rare geluiden.
Ze is bang, zegt ze.

Mama-aap: Bang?
Stokje?

Stokje: (huilt) Mama-aap. Ik ben zo blij dat jij er bent. Ik vind jou zo lief en Baby ook.

Blad en Mama-aap kijken elkaar zorgelijk aan.

Mama-aap: Heeft ze dit al de hele morgen?

Blad: Ja, het begon in haar slaap. Ze lag helemaal te schudden. Ze had dingen in haar slaap gezien.

Mama-aap: Maar dat is niet echt.

Blad: Dat heb ik ook al gezegd. Maar het helpt niet.
En ze heeft een raar gevoel hier.

Mama-aap: Gemalen gras?

Blad: Wilde ze niet.

Blad pakt resoluut Mama-aap.

Mama-aap: Stokje? Kom eens hier. Kom eens bij mama-aap.

Stokje: (snikt) Mama-aap, je mag ons nooit in de steek laten.

Mama-aap: Stokje, kijk me aan, je bent ziek.
Wat ik nu ga doen is niet leuk, maar het moet.

Blad laat Mama-aap op Stokjes hoofd springen en wild met haar armen tegen Stokje slaan.

Hierbij schreeuwt ze diepe oerwoud-kreten.

Als Mama-aap van haar hoofd komt, huilt Stokje alleen maar harder.

Blad en Mama-aap kijken Stokje aan.

Stokje: (ze strekt haar armen uit naar Blad) Blad... Blad...
Ik vind jou ook zo lief. En mama-aap, beloof dat je ons nooit in de steek laat!

Stokje pakt mama-aap stevig vast en huilt in haar vacht

Blad verroert zich niet.

Stokje/Mama-aap: Dit is een zwaar geval.
Blad, er is maar één manier.
Je hebt hulp nodig van de grote apen.

Blad: De grote apen in de vallei?!

Stokje/Mama-aap: Niet bang zijn, dat ruiken ze.

Blad: Ik heb nog nooit om hulp gevraagd!

Stokje/Mama-aap: Soms moet het.

Blad: Maar als ze Stokje zo zien, vallen ze aan.

Stokje: Blad...Blad...

Stokje/Mama-aap: Je redt het niet alleen, Blad.
Je moet de grote apen om hulp vragen.
En hopen dat ze in een goeie bui zijn.

Muziek.

Actrice 1: En zo gingen Blad en Stokje op weg naar de vallei, waar de grote apen woonden.

Actrice 2: Blad hield Stokje stevig vast bij haar arm, zodat ze niet om zou vallen van het trillen.

Actrice 1: Het was donker in het bos. De bomen stonden hier zo dicht op elkaar, dat er nauwelijks zon door de bladeren kwam.

Actrice 2: Ze stapten over takken, klommen over omgevallen boomstammen en glibberden over de gladde paadjes, langs de waterval.

Actrice 1: Pas na drieduizendvijfhonderneennendertig stappen kwamen ze aan in de vallei waar de Grote Apen woonden.

Actrice 2: En daar zaten ze.

Actrice 1: De apen.

Actrice 2: Dicht bij elkaar, alsof ze samen één reuze-aap waren.

Actrice 1: Blad en Stokje kropen achter een struik en Stokje huilde en fluisterde: "Doe het niet! Ze zijn met zoveel".
Maar Blad was vastbesloten.

Actrice 2: Blad kwam tevoorschijn van achter de struik en met opgeheven hoofd liep ze naar de groep Grote Apen.

*Samen maken ze de nieuwe omgeving. De planten gaan van de tafels af en over de tafels draperen ze een groen gras-tapijt, dat doorloopt over de grond. Op de tafel zit (het liefst) **een groep apen**, die als één marionet bewegen.*

Scene 5

Blad en Stokje komen schuchter dichterbij. Stokje snikt zachtjes.

Blad: Grote apen?

De apen blijven doodstil zitten en grommen vervaarlijk.

*Blad gaat direct als een dier gehurkt op de grond zitten, met haar hoofd naar beneden.
Ze trekt Stokje naar beneden.*

Blad: We komen niet stelen.
We komen voor hulp.

De apen grommen zachtjes.

Blad duwt Stokje zachtjes naar voren.

Blad: Stokje is ziek.

De apen grommen harder.

Blad: Ze is heel ziek.
Zelfs Mama-aap weet niet wat ze moet doen.

Stokje nadert voorzichtig de Grote Apen en pakt ze op. De apen komen ze langzaam op Blad af.

De grote apen: Weet Mama-aap niet wat ze moet doen?

Blad: Nee. Ze heeft ons naar jullie gestuurd.
Jullie kunnen ons helpen, zei ze.

De grote apen: Zei ze dat? Ha! Ha! Ha!
En waarom zouden wij jullie helpen?

Blad: Omdat jullie slim zijn.

De grote apen: En ómdat wij zo slim zijn, weten we dat we niemand moeten helpen die bananen van ons pikt.

Stokje: (snikt luid) Jullie stelen ze altijd eerst van ons!
En als we die bananen niet terug zouden stelen, zouden we doodgaan van de honger. En die lieve Mama-aap en haar Baby ook!

De Grote Apen springen bovenop Stokje af, luid grommend.

Blad: Duiken, Stokje! Op je knieën!

Stokje duikt op de grond en houdt hierbij de apen op haar nek.

Stokje: Sorry, grote apen. Sorry.

Stokje blijft op de grond liggen met de apen bovenop haar.

Blad: We begrijpen dat jullie ook moeten eten. Misschien kunnen we voortaan onze bananen samen delen? Is dat een goed idee? Als onze bananen weer zijn aangegroeid, dan brengen we jullie de helft. Dan hoeven jullie ze niet van ons te stelen, en hoeven wij ze niet terug te halen.
Is dat een goed idee? Kunnen we jullie zo helpen?
...
En dan helpen jullie ons nu.

De groep snuift en gromt zachtjes. Stokje laat de Apen langzaam van haar nek komen.

De grote apen: Wat is er met haar?

Blad: Er loopt steeds water uit haar ogen en ze schudt en ze heeft pijn hier.

De grote apen snuiven.

De grote apen: Ze is bang.

Stokje: Ik ben niet bang voor jullie.

De grote apen: Waarom ruik je dan naar angst!

Stokje: Ik ben bang dat Blad weggaat en niet meer terugkomt.

Blad: (tegen de apen) Maar ik kom altijd weer terug.

Ze snuiven.

De grote apen: Waarom komt dat water uit haar ogen?

Blad: Ik weet het niet.

De grote apen: Wat zegt Mama-aap?

Blad: Die weet het ook niet.

De grote apen: Hmm.
We hebben wel iets voor zware gevallen.
En als dat niet helpt, weten wij het ook niet meer.

Blad pakt de apen en laat ze als groep op hun kop staan. Ze maken rare buitelingen en sprongen om Stokje heen.

Blad/De grote apen: Lacht ze al?

Stokje snikt luid.

*Nogmaals halen de apen hun grappigste trucs uit de kast.
Stokje snikt en neemt de Apen over.*

Stokje/De grote apen: Het helpt niet.

Blad: Nee.

De grote apen: Misschien gemalen gras?

Blad: Heb ik al geprobeerd.

De grote apen: Dan weten wij het ook niet...
Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt.

Blad: Maar wat moet ik dan doen?!

De grote apen: Dat weten wij niet.
Maar...eh... die bananen...delen we die nu nog wel?

Blad: Dat heb ik jullie beloofd.
En jullie hebben geprobeerd Stokje te helpen.
Dank jullie wel.
Kom maar, Stokje.

De grote apen: Wacht even! Misschien weten we wel iemand die jullie kan helpen.

Blad: Wie dan?

De grote apen: Slik.

Blad: Slik?

De grote apen: De slimme slang.
Hij woont verderop in het struikgewas.
Je moet een beetje met 'm oppassen. Maar misschien weet hij wel raad.

Stokje: (snikt) Ik wil niet naar Slik De Slimme Slang.

Blad: We gaan meteen.
Als we het niet proberen, word je zeker niet beter.
Grote Apen, haal de bananen maar uit de boom. Maar laat de helft voor ons over!

Stokje/Grote apen: Dat beloven we!
Bedankt Blad. Sterkte met Stokje!

Stokje zet de apen weg.

Actrice 2: Slik De Slimme Slang woonde in het struikgewas verderop. Hij was moeilijk te vinden, want slangen kunnen heel stil door de bladeren glijden, zonder dat je ze hoort.

Actrice 1: Het water bleef nog steeds uit Stokjes ogen stromen. Er zat dus niks anders op. Ze moesten op zoek naar Slik de Slimme slang.

Actrice 2: Gelukkig was Blad niet bang. Of tenminste, ze kon het goed verbergen.

Actrice 1: Stokje was wel bang, dat rook ieder dier van honderd stappen afstand.

Actrice 2: Toen ze bij het struikgewas aan kwamen, was Slik inderdaad in geen velden of wegen te bekennen.
De vogels floten, maar verder was het doodstil.

Scene 6

De actrices zetten de planten voor de tafel, op de grond. (de apen zijn af) Zelf klimmen ze op de tafel en doorzoeken ze de planten alsof het struiken zijn.

Blad: Sssssss.

Stokje: Ik wil niet naar de slang, Blad.

Blad: Ssssss. Ssssss.

Stokje: Hij heeft de broer van Mama-aap doodgebeten.

Stokje begint nog harder te huilen bij deze herinnering.

Blad: Ssssss. Ssslik? Ssssss.

Stokje: Slangen kun je nooit vertrouwen. Ze lijken aardig, maar opeens kunnen ze bijten.

Blad: Nou hou je op, Stokje!
Misschien kan Slik ons helpen.

Stokje: De broer van Mama-aap kwam ook voor hulp. En hij is nooit meer thuisgekomen!

Blad: De broer van Mama-aap heeft niet goed opgelet.

Stokje: En wij? Letten wij wel goed op?

Blad: Natuurlijk!

De slang kruipt langzaam naar ze toe, zonder dat ze 'm zien.

Blad: Is er ooit een moment geweest dat wij gevaar niet op tijd zagen, Stokje?

Stokje: Nee.

Blad: Nee!
Wij zijn niet bang, Stokje. Wij zijn voor niets en niemand bang, toch?

Stokje: Ik wil niet dat de slang jou ook doodbijt.

Slang: Ssssss! Halloooo.

Blad en Stokje: Aaaargh!

Blad: Slik! Hallo.
(stoer) Ik ben Blad en dit is Stokje.
We waren net op zoek naar jou.

Slang: Ssssss.

Blad: Ssssss.

Slang: Ssssss!

Blad: Ssssss!

Slang: Hallooo. Wat is er met jou? Krokodillentraanen?

Stokje: (tegen Blad) Wat zegt hij?

Slang: Ik zie krokodillentraaaaaanen. Water dat uit je oogjes loopt.

Blad: Wat zijn dat, Slik? Weet jij wat dat is?!

Slang: Je sssiet het alleen bij krokodillen. Het water rolt uit hun ogen en verder nietssss.

Blad: Is het gevaarlijk?

Slang: Ssssss.

Blad: Slik? Is het gevaarlijk?

Slang: Ssssss.
Ik denk dat ik wel weet hoe je er af kunt komen.

Blad: Hoe dan?

Stokje: Blad...

Blad: Luister naar Slik de Slang, Stokje.

Slang: Ik denk dat ik een klein gaatje in haar nekje moet bijten.

Stokje: Nee!

Blad: Denk je echt dat dat helpt?

Slang: Ssssss.
Het isss het enige dat helpt, Blad. Als jij de oude Stokje terug wil...

Blad: Bijt je dan niet te hard, Slik?

Stokje: Hij wil me doodbijten, Blad. Zijn mond wil eten. Zie je dat niet?
Hij neemt één grote hap en dan slikt hij me door.

Blad: Dat zou jij toch niet doen, Slik?

Slang: Ssssss. Jij moet een beetje gaan oppassen, Ssstokje.
Ik help jullie toch?

Stokje: Ik hoef niet geholpen te worden. Blad, ik wil naar huis.

Blad: Stokje, Slik kan ons helpen. Hij weet wat je hebt. Krokodillentranen!

Stokje: Blad, geloof hem niet. Je weet hoe het met de broer van Mama-aap is afgelopen.

Slang: Ssssss! De broer van Mama-aap? Die wasss lekkerrr.

Stokje: Blad!

Slang: Wil je dat ik je help, of niet?

Stokje: Blad!

Blad: Hij kan ons helpen, Stokje!

Stokje: Ik blijf liever ziek, dan dat hij me helpt!

Slang: (valt plotseling aan) Ssssss!

De Slang wikkelt zich vliegensvlug om Stokje heen. Stokje pakt 'm bij z'n nek, net onder z'n kop en weet zo de bek van Slang op een afstand te houden.

Stokje: Blad!

Blad grijpt de slang ook en trekt hem, met veel moeite, los van Stokje. De slang zwiept wild in het rond. Blad kan hem met moeite vasthouden. Dan slingert Blad hem met een grote zwaai het struikgewas in.

Slang: Sssssss!

Blad: Weg hier, Stokje. Snel! Rennen zo hard als je kunt.

Actrice 1: (Terwijl ze zo snel mogelijk samen de hut maken) Blad en Stokje renden zo snel als ze konden terug naar hun hut. Springend en struikelend door het struikgewas...

Actrice 2: Rennend door de vallei, glibberend langs de waterval...

Actrice 1: Slingerend als apen tussen de bomen door, klauterend over de omgevallen boomstammen, stappend over de takken...

Actrice 2: Tot ze na vierduizendtweeënzeventig stappen...

Actrice 1: Eindelijk...

Actrice 2: Thuis waren.
En daar ploften Blad en Stokje neer op het zachte gras.

Scene 7

Blad: Stokje? Stokje? Wat moeten we nou met jou?
Hoe word je nou ooit weer beter?

Stokje: Ik weet het niet, Blad.

Blad: (Begint langzaam te huilen) Misschien blijf je wel altijd zo. Misschien kun je nu nooit meer lachen. Ik mis je nu al, Stokje. Die rot-slang had je bijna te pakken! Hij had je bijna opgegeten en dan was ik je kwijt geweest. Die slang wás ook niet te vertrouwen. Ik had naar jou moeten luisteren. Want nu was ik je bijna kwijt. (huilt hard)

Stokje: (voor het eerst niet meer huilend)
Blad?

Blad: Ik vind jou zo lief. We gaan nooit meer naar die slang. Ik zal vanaf nu altijd naar je luisteren en nog beter op je passen.

Stokje: En ik op jou, Blad.

Blad: Jij moet altijd bij mij blijven.

Stokje: En jij bij mij Blad.
Blad?

Blad: Ja?

Stokje: Er komt water uit je ogen.

Blad schrikt.

Blad: Nee! Nou heb ik het ook! Wat moeten we nu?!

Stokje: Maar ik heb het niet meer, Blad. Bij mij is het over.

Blad: Hoe kan dat?

Stokje: Ik weet het niet.

Blad: Dus je bent beter?

Stokje: Ik denk het.

Blad: Oh, Stokje.

Stilte.

Stokje: Wil je bananen?

Blad: Ja. (snikt nog een beetje) Zijn er al weer genoeg aangegroeid?

Stokje: Ik zal even kijken. Als de Grote Apen de boom maar niet hebben leeggehaald!

Blad: Ze hebben beloofd dat ze helft zouden laten hangen.

Stokje rent af.

Blad: (roept nog zacht snikkend) Kom je snel terug, Stokje?!

Stokje: (springt alweer te voorschijn met haar armen vol bananen) Daar ben ik alweer!
De halve boom hing vol nog!
Zullen we Mama-aap en Baby roepen? Misschien hebben ze ook honger.

Blad: Ja.
Stokje, denk je dat mijn water ook weg gaat?

Stokje: Dat weet ik zeker, Blad. Het gaat vanzelf over.

Korte stilte. Waarin Blad rustiger wordt.

Blad: Zullen we Mama-aap roepen?

Stokje: Ja! Samen.
Eén, twee:

Blad en Stokje: Mama-aap!!!!

Muziek.

Actrice 2: Dit was het verhaal van Blad en Stokje.
Ze wonen nog steeds in hun hut in de jungle.

Actrice 1: Soms huilen ze, vaak lachen ze.

Actrice 2: Soms zijn ze bang, maar meestal zijn de stoersten van de jungle.

Actrice 1: Net als jullie.

Actrice 2: Wij ruimen onze hut hier op...

Actrice 1: Maar Blad en Stokje leven nog lang...

Actrice 2: Heel lang...

Actrice 1: En gelukkig.

Actrice 2: Net als jullie.

Actice 1 en 2: Daaaag!!

Einde.